

giver". Det burde, for at samstemme med Grundloven, hedde: „er vedtagen"; men jeg antager dog ikke, uagtet man har set forunderlige Forsklaringer af Grundlovens Udtryk med Hensyn til Bevillingsmyndigheden som Følgen af visse lærde Undersøgelser deraf, at det kan være betænkeligt, at man siger om en Lov, at den er „given", idet alle Love, som udgaa fra Kongen og Rigsdagen i Forening, ere Love, som ere givne; de ere udgaaede fra den lovgivende Magt; altsaa antager jeg ikke, at Udtrykket er betænkeligt. Jeg tillader mig at anbefale til det ærede Thing Vedtagelsen af disse Forslag, som jeg for Resten havde ønsket vare fremkomne fra anden Side.

Justitsministeren: Jeg maa udtale mig imod alle de tre Forslag, der ere stillede af det ærede Medlem. Hvad det Første angaar, finder Regjeringen ingen Anledning til at gaa ind paa at udstrække den midlertidige Finantslovs Gylldighed til Udgangen af Juni. Jeg veed ikke, at der er foresaldet Noget, som kan tale imod den Forhaabning, som det ærede Medlem gik ud fra, nemlig at man skulde kunne komme ud af det uden at behøve nogen midlertidig Finantslov. Hvor vidt dette Haab til Syvende og Sidst skal gaa i Opfyldelse, derom kan man jo ikke udtale Noget med Sikkerhed, men jeg for mit Vedkommende tilstaar, at jeg ikke anser det for at være umuligt, at Finantsloven endnu kunde blive færdig inden den 1ste April dette Aar. I hvert Fald, selv om det ikke skulde lykkes at tilendebringe Finantslovsforhandlingen saavel i Lands-thinget som eventuelt her inden indeværende Finantsaars Udløb, vilde deraf dog ingenlunde flyde nogen Nødvendighed for at udstrække den eventuelle midlertidige Finantslovs Varighed et helt Kvartal. Det er mig umuligt at se, at der skulde behøves et Fjerdingaar til at pleie de gjensidige Forhandlinger imellem Rigsdagens to Afdelinger angaaende de Differentpunkter, der mulig kunde komme tilstede i Finantsloven for det følgende Finantsaar; og for saa vidt der ikke er nogen rimelig Grund til at antage, at disse Forhandlinger skulde udstrækkes til Fjerdingaar eller til det Næste af et Fjerdingaar, fornaar jeg ikke at se nogen berettiget Grund til at udstrække den midlertidige Finantslovs Gylldighed til Udgangen af Juni. Hvad de to andre Ændringsforslag angaar, som maaske kunne siges at være af mindre Betydning, da maa jeg paa Finantsministerens Vegne ligeledes udtale mig imod dem. Det forelagte Forslag til midlertidig Finantslov for Finantsaaret 1874—75 er affattet ganske i Overensstemmelse med det lignende Forslag, som blev vedtaget forrige Aar, og vel at mærke blev vedtaget i Overensstemmelse med Ændringsforslag, der vare foreslaaede her i selve Folkethinget. Saaledes det ene Aar efter det

andet at gjøre Forandringer i Affattelsen af beslægtede smaa Love, maa vistnok siges i og for sig at være mindre hensigtsmæssigt. Dertil kommer imidlertid, at det sidste Ændringsforslag, som det ærede Medlem har stillet, vist nok tør betegnes som i og for sig ganske urigtigt. Det ærede Medlem synes at være bleven bevæget til at stille dette Forslag af Hensyn til Udtalelser, som skulde være fremkomne andet Steds, og som efter hans Mening ikke stemme overens med den Opfattelse, som skulde være den rigtige med Hensyn til Bevillingsmyndighedens Udøvelse. Jeg skal ikke følge det ærede Medlem paa den Vej, som han er slaaet ind paa, og indlade mig i en Diskussion om Personer, som have ladet sig høre, eller Stemmer, som have høvet sig udenfor denne Sal. Jeg veed ikke, hvortil det ærede Medlem sigter i saa Henseende, men saa Meget vil jeg kun udtale, at jeg maa anse det for en ikke med Grundloven stemmende Opfattelse fra det ærede Medlems Side, naar han mente, at Skattelovene skulde finde en Bekræftelse paa Finantsloven. Dette anser jeg for ikke at være stemmende med Grundloven: Grundloven siger, at Skatter ikke maa opkræves, forinden Finantsloven er vedtagen, og den siger, at der paa Finantsloven skal optages en Overførsel af Statens Udgifter og Indtægter, men den siger lige saa bestemt, at Skatterne fastsættes ved Lov. Der udkræves altsaa ikke nogen Bekræftelse for Skatterne paa Finantsloven, og for saa vidt som det ærede Medlems Ændringsforslag under Nr. 3 altsaa kunde synes at tyde paa en mindre klar Opfattelse i den Henseende, er der saa meget mere Opfordring til at modsætte sig dette Ændringsforslag.

Winther: Det har glædet mig at høre, at den høitæredede Justitsminister har saa godt et Haab om, at der ikke skulde blive Brug for denne provisoriske Lov. Dette har jeg ogsaa haabet, og det var mig hjært at høre, at dette Haab blev bekræftet; men det høitæredede Ministerium har dog imidlertid ikke et i den Grad fast Haab derom, at det vil opgive Loven saaledes, som den foreligger. Hvad nu det angaar, at den Meningsulighed, som kunde komme tilstede imellem de to Thing, hvis Finantsloven skulde blive ændret, skulde kunne blive udjævnet saa overordentlig let, da kunne Meningerne derom jo være høist forskellige; men jeg antager det ikke, efter hvad der er passeret ved Finantslovens Behandling her i Thinget. Jeg tror ikke, at det kan forudses, at det vil blive meget let eller Noget, som kan gøres i kort Tid; men derom kan der jo, som sagt, være forskellige Meninger. Jeg indser ikke, hvilken Skade det skulde kunne gjøre at give Bemyndigelsen helt hen til Enden af Juni Maaned. Bliver den ikke benyttet, saa er det jo godt, og dette er jo Noget, som vi Alle ønske; men der er jo dog en Mulighed for, at det kan gaa anderledes, end den